

der var præsteret, til hvilken Pris og af hvem de vare præsterede; og man skulde se at udfinde, hvem der var valgberettiget og hvem ikke. Jeg skal springe over Arbejderforholdene, skjøndt jeg hævder, hvad jeg har sagt, og uden at ville fornærme den meget ærede Indenrigsminister maa jeg tillade mig at sige, at det ikke er ved et Arbejde som dette, man kommer til at hjælpe i disse Forhold. Jeg kan ikke se rettere, end at det, naar man sender Bister til Fabrikherrene, som gaa ud paa, at de skulle bedømme deres Arbejderes Forhold i den Detail, her er forlangt, bliver en Fornærmelse imod Arbeideren; thi han har samme Ret i den Henseende som enhver anden Statsborger, den nemlig, at der ikke bliver figget ind i hans hushellige, hemmelige og private Forhold. Der forekommer f. Ex. saadanne Spørgsmaal som det: I hvilket Omfang deltage Arbeiderne i de offentlige Forlystelser, Fabrikherren her i Rjøbenhavn skal sige, hvor ofte hans Arbeidere gaa ud, hvor ofte de gaa i Livoli. Alle det Slags Spørgsmaal ere af den Bessaffenhed, som ogsaa det ærede Medlem har nævnt; men jeg skal her nævne Spørgsmaalet om Vandfloden, og der er jeg enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds, dog just ikke deri, at han brugte Udtrykket Erstatning, thi dette Ord hør efter min Opfattelse banlyses her i dette Forhold, men jeg er enig med ham i, at det havde været ønskeligt, om hele Landet og Udlandet med og da navnlig de Stadelidte Strag havde mærket, at vi havde en Regjering. Jeg er enig med ham i, at det ikke er ønskeligt at telegrafere til gamle Amtmænd, som man ikke kan forlange, at de under saadanne Forhold skulle forlade deres daglige Embedsgjerning for at tage ud paa Steder, hvor det kan være slemst nok for unge kraftige Menneſter at begaa sig, men at man hellere skulde sende en Snes unge, praktisk dygtige Mænd ud paa de forskjellige Steder for at undersøge Forholdene; og som derved vilde have faaet et Blif for, hvad Nød der var paaferde, og at man saa med Hurtighed og Resolutiødhed havde hjulpet paa den første østeblikkelige Nød, enten det saa var af Statskassen eller ei. Saa kunde den private Hjælp, som er ydet i saa rundeligt Omfang, være traadt til forøvrigt. Men disse Skemaer, som ere forlangte udfyldte, have valet Forhaabninger og maatte vække Forhaabninger i en Grad, som ikke skulde være slet. Der kommer gennem Dyrigheden Befaling fra Indenrigsministeriet til Sogneraadene, at de skulle opsøge og tagere Tabene; de beskjendtgjøre Sligt, lade Folk møde, og saa siger man: hvad skal alle de Foranstaltninger betyde, hvorfor sættes Dyrighederne i Bevægelse? Det maa dog betyde Noget, og man har vanskeligt ved at forklare dem, at det ikke er Andet end, at Ministeriet ønsker at lade sine Embedsmænd tumle foreløbig med nogle høist upaalidelige Lal. Det er vanskeligt at faae Alle til at forstaa dette; Nogle kunne naturligvis godt forstaa det, men ikke Alle. Men

jeg siger nu dertil, at skulde det være Andet end statistiske Oplysninger, saa duer den Fremgangsmaade ikke, og skal det være ikke Andet end statistiske Oplysninger, saa er det meget for tidligt, naar man nu vil bedømme, hvad Stade Jorden har lidt ved Doversvømmelse eller Sligt, men man maatte før lade det vente indtil Høstens Tid. Siden jeg er ved denne Sag, kan jeg ikke Andet end udtale min Glæde over den klare Fremstilling af en meget vigtig Sag, som staar i Forbindelse med Stormfloden, som vi nylig hørte af et æret nyvalgt Medlem (R. Clausen). Det er en Betragtning, som vistnok fortjener alvorlig Droveielse, og vi have jo hørt, at den høitærede Indenrigsminister allerede har givet det Spørgsmaal en saadan. Det er imidlertid ønskeligt, forekommer det mig, om den høitærede Minister vil give nogle løselige Udtalelser om, hvilke Principer han har tænkt sig at lægge til Grund for det Lovforslag, som han har tænkt paa at fremsætte med Hensyn til Beskyttelse af de vedkommende Egne; thi ogsaa der kan der jo paa den ene Side opstaa Frigt for, at det i alfor høi Grad skal komme til at hvile paa Enkeltmand — der er visse Marsager, hvorfor jeg udtaler mig saaledes — men der kunde ogsaa paa den anden Side være Forhaabninger tilstede om, at man vilde stille favorablere Betingelser, end man gjør med Hensyn til Beskyttelsen andetsteds. Vi maa nemlig erindre, at vi have mange Strækninger i vort Jædreland, som næsten daglig ere udsatte for at formindstes ved Vandenes Magt; vi maa erindre, at der gives mange Statsborgere her i Landet, som betale Skat og Tiende af Jorder, der længst ligge ude i Vesterhavet; vi maa erindre, at der er Statsborgere, der have maattet enten ganske opgive deres Eiendomme uden nogen sinde at faae Skillings Hjælp eller i alt Fald have set dem tabe saaledes i Værdi, at de nu kun have tilbage at forpagte dem bort netop for Skat og Tiende, uden at der er mindste Tale om yderligere at beskytte dem eller give dem nogen Erstatning. Derfor man her, forsaavidt det er en Sag, der fortjener offentlig Hjælp, hvad jeg forresten ikke tvivler om, vilde efter nærmere oplyste Omstændigheder anlægge lignende Principer, som man f. Ex. har gjort for Sandflugtens Dæmpning, dersom man vilde foretage en Deling imellem Lodsieerne, Kommunen, Amtet og Staten, alst efter Omstændighederne, da vil jeg antage, at det var den Vej, der efter en nærmere Undersøgelse vilde vise sig at være den retfærdigste og ikke forurette til nogen af Siderne. Forsaavidt dette kunde ske, vil jeg ogsaa efter de Oplysninger, jeg har om denne Sag, gjerne tro, at der for Diebliffet er virkelig Trang til, at Noget foreløbig, om og kun foreløbig, sker i den Retning. — Jeg tror ikke — for at komme tilbage til et enkelt andet Punkt i den høitærede Indenrigsministers Foredrag — at en Bro over Limfjorden er en aldeles nødvendig